

Copyright © november 2016 Priscilla de Graaf
Auteur: Priscilla de Graaf

Eerste druk: 16 november 2016

Druk: Mijnbestseller.nl

Omslagontwerp: **mo middag | grafisch ontwerp**

Vormgeving binnenwerk: Priscilla de Graaf

Business

ISBN 9789463429016

NUR 800

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Colofonpagina

ZORG en OVERHEID

In 2013 werden de bedrijfsactiviteiten van een bloeiend zorgbedrijf door de overheid stopgezet. Een hetze, een lastercampagne ligt eraan te grondslag. Notoire klagers haalden hun gram bij de overheid en dat kwam ze goed van pas. De decentralisatie in de zorg zat er aan te komen en daar paste volgens de overheid deze zorgondernemer niet meer bij. De vennoten werden zakelijk en privé diep geraakt. Het geloof heeft hen overeind gehouden en gesterkt in deze moeilijke periode in hun leven.

Priscilla de Graaf

16 november 2016

Inhoudsopgave

Inleiding	7
Waarom dit boek?	7
Onderzoeken en (mee) schrijven: een 'ontdekkend' proces.....	8
Hoe nu verder?	10
Woord van dank	11
Recensies	12
1 De mistbank.....	13
2 Stilte voor de storm.....	25
3 Code oranje	39
4 Code rood	49
5 Een spoor van verwoesting	73
6 De grote leegte	81
7 De wanhoop voorbij?	99
8 Tot slot.....	113
9 Hoop doet leven	123
Samenvatting.....	133
Bijlage 1	135
Bijlage 2	143
Bijlage 3	146
Bijlage 4	147
Bijlage 5	149

Inleiding

‘Mam, waarom ga je geen boek schrijven?’. Mijn dochter is getuige van onze dagelijkse worsteling met de vernietiging van ons mooie zorgbedrijf Basic Trust Live (Zorgbedrijf B). Een teloorgang die veroorzaakt is door een vooropgezette val van leugen en bedrog. Ze ziet mijn pijn en wil me troosten.

Ik word geleefd door de mensen die van alles vinden over ons bedrijf en daar een oordeel over vellen. Door te blijven doen wat ik kan en moet doen, probeer ik op de been te blijven. Al deze narigheid is ons immers overkomen buiten onze schuld om!

Hoe langer ik nadenk over haar woorden, hoe meer het idee tot mijn verbeelding spreekt. Het is voorjaar 2014, de wereld om me heen bloeit open en ik vat de moed de verschrikkingen die ons zijn overkomen, opnieuw onder ogen te zien. Nog diezelfde dag maak ik een map aan op mijn computer en verzamel alle gegevens die ik wellicht ooit kan gebruiken om een verhaal te gaan schrijven over de meest duistere periode in mijn leven.

Waarom dit boek?

Mijn verhaal en dat van mijn man Rik en ons bedrijf verdient de vorm van een boek om twee redenen. De eerste is dat alleen al het proces van schrijven en uitzoeken een zegen is geweest: het had behalve therapeutische waarde ook een ‘ontdekkend’ effect. Ik kreeg steeds beter helder wat er *precies* is gebeurd in het drama waarin we betrokken zijn geraakt met zorgbedrijf B. Het gaat mij er om dat ik mijn verhaal heb kunnen vertellen; over wat er is gebeurd met ons bedrijf ten gevolge van laster en leugen, en hoe het mogelijk was dat verschillende overheidsinstanties op rij - die zich betrouwbaar en onafhankelijk hadden moeten opstellen naar alle partijen toe met wie ze te maken hadden- zich zonder wederhoor tegen ons hebben gekeerd. En door hun handelswijze ons een sociaal en maatschappelijk bestaan onmogelijk hebben gemaakt.

De tweede reden is, dat ik hoop dat ons verhaal anderen mag bemoedigen, die buiten hun schuld door een diep dal van ellende gaan. Geef nooit de moed op, wanneer je overtuigd bent van je onschuld en je met een rein geweten tegenover God en je naasten kunt staan.

Na twee jaar zoeken en spitten, puzzelstukjes rangschikken en op de juiste plek leggen, ligt het tastbare resultaat van mijn ‘puzzeltocht’ in handen van wie het wil lezen: een boek over de misschien wel donkerste periode van mijn leven, waarin ik naderhand toch veel meer lichtpuntjes heb ontdekt dan ik aanvankelijk voor mogelijk had gehouden.

Onderzoeken en (mee) schrijven: een 'ontdekkend' proces

Schrijven is niet mijn werk, dus besluit ik op zoek te gaan naar een schrijver die mijn verhalen kan maken tot een boeiende en goed leesbare geschiedenis. Tijdens mijn zoektocht van hoe nu verder in ons bedrijf kom ik uit bij een PR-bureau.

Terwijl we spreken over hoe we verder kunnen als bedrijf, vertel ik over mijn plannen voor dit boek. De eigenaar met wie ik in gesprek ben, geeft aan dat hij wel een goede schrijfster kent. Hij maakt direct een kennismakingafspraak voor me.

Als ik haar zie ervaar ik meteen al een klik. Ze lijkt me een liefdevol mens, bereid om de tweede en derde mijl met mij te gaan: dat heb ik nodig. Iemand als zij, vol begrip, deskundig in haar vak en 'een vrouwe Gods'. Ik ben dankbaar dat we na een intensief kennismakingsgesprek het besluit nemen dit reisavontuur samen aan te gaan, al weten we nog niet wat voor soort leeuwen en beren we onderweg zullen tegen komen. We delen in elk geval een vaste basis in ons geloof. Voor mij is het belangrijk dat we ons beiden gedragen weten door onze God, die hemel en aarde in zijn hand heeft.

We besluiten een soort estafette te houden. Ik schrijf, zij vraagt door en ik schrijf opnieuw, vul aan, corrigeer en zij maakt er een leesbaar verhaal van. We vormen een hecht team. Tijdens het proces van schrijven moet ze een paar keer worden geopereerd, we blijven contact houden. Mijn boek omvat meer dan we verwacht hadden. Dat komt omdat er veel te vertellen is en doordat het hele proces langer duurt dan we hadden verwacht.

Ik heb, vanaf het moment dat ik besloten heb een boek te maken, onderzoek gedaan naar de feiten die de ondergang van ons bedrijf hebben ingeleid en veroorzaakt. Dit proces was immens zwaar en emotioneel. Er hebben heel wat tranen gevloeid, bij de herhaalde confrontatie met alle pijn, boosheid, verdriet, frustraties en onmacht waar we doorheen zijn gegaan in twee jaar tijd (en nog steeds). Het live meemaken is een verschrikking, maar alles herbeleven is niet minder afschuwelijk.

Mijn leven is in korte tijd als een film aan me voorbij gegaan: een film waarin mooie momenten oplichten uit het verleden, maar ook alle scènes die ik liever niet had willen zien. Scènes die te maken hebben met het drama waarin we zijn beland met ons bedrijf en onszelf.

Hoe moeilijk het ook was: het uitpluizen van wat er precies gebeurd is, heeft me uiteindelijk meer opgeleverd dan ik had verwacht: het heeft me veel duidelijkheid gebracht. Over hoe het mogelijk kon zijn dat ons bloeiend en goed gecertificeerd zorgbedrijf B van de ene op de andere dag zijn deuren moest sluiten op last van de Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Over wat zich feitelijk achter onze rug heeft afgespeeld en over de desastreuze uitwerking van een hetze tegen ons op basis van leugens en vertrouwensbreuken.

Ik heb ook veel over mijzelf geleerd, over wie ik ben en hoe ik reageer op anderen, op tegenslag, op bemoediging en over hoe ik beschadigd ben geraakt in het vertrouwen wat ik had in de integriteit van anderen; over hoe anderen denken en handelen vanuit een totaal ander perspectief dan ik voor ogen had.

Het loslaten van ons bloeiende bedrijf is mij erg moeilijk gevallen. Die groei en bloei van ons zorgbedrijf hebben we te danken aan Gods leiding en zegen over ons werk en de plannen die we

maakten: door met Hem samen te werken, mochten we veel mensen helpen aan een beter bestaan. En daarna moest ik leren loslaten wat me is overkomen, want ik wilde niet ook nog slachtoffer worden van diepe verbittering, die mijn leven nog verder zou verwoesten.

Ik ben tot op de bodem vernederd als mens en ze hebben me geprobeerd met de grond gelijk te maken. God staat dit echter niet toe. Ik snap nu de tekst dat God ons niet boven onze macht verzoekt. Door de zaken elke keer weer met God te bespreken en in zijn handen te leggen, kreeg ik steeds meer vertrouwen. In Hem, in mezelf en in anderen.

Ik mocht ervaren hoe Jezus mij dichter aan zijn hart trok tijdens het proces van onderzoeken en schrijven. Dat is de meest veilige plek die ik me ooit kan voorstellen. Zijn juk is zacht en zijn last is licht. Deze metafoor die Jezus zelf gebruikt, leeft voor mij meer als ooit tevoren. Ik vond het bijzonder hoe Hij mij steeds bemoedigde met gebeurtenissen die ik beschouwde als knipoogjes: de dromen die ik mocht dromen en de opbeurende en zelfs profetische woorden die ik tijdens gebed in de samenkomsten van de gemeente ontving: 'Ik, Jezus, zie je en zorg voor je'.

Het machtsmisbruik en het kwaad dat ons is aangedaan, werd ten slotte te niet gedaan in dit helende besef: 'Ik ben niet wat ik doe of wie ik ben, of wat anderen zeggen wie ik ben - ik ben Gods geliefde kind.'

Ook moest ik een diepere betekenis van vergeven leren begrijpen en met nog meer vertrouwen leren toepassen op basis van de lessen van Jezus over zeventig maal zeven maal vergeven. Vergeven wat ons is aangedaan kan ik alleen, wanneer ik alles wat anderen hebben gedaan om mij en mijn man Rik en ons bedrijf te beschadigen, bij Jezus neerleg hij heeft alles aan het kruis volbracht: heel die afschuwelijke werkelijkheid van een gestolen sociaal, maatschappelijk en zakelijk leven en schending van onze privacy steeds maar weer leg ik dat bij Hem neer. Stukje bij beetje verdwijnen de scherpe kantjes en kan de helende kracht van God mijn hart bereiken.

Rest mij nog te melden dat ik er om die reden ook voor gekozen heb terughoudend te zijn met het noemen van namen van de betrokkenen in deze kwestie. Het beschadigen van iemands goede naam ontketent een verschrikkelijke werkelijkheid, zoals we zelf hebben ervaren. Dat leed wil ik anderen niet aandoen, ook niet wanneer deze personen en instanties zich zeer vijandig naar ons toe hebben opgesteld. Daarom heb ik in de meeste gevallen de functie van de persoon aangeduid of diens voorletter, als het te gecompliceerd werd om de betrokkene te omschrijven.

Hoe nu verder?

Nog steeds ben ik bij vlagen boos en verdrietig, maar de heftigste emoties beginnen langzaam te slijten. Het is accent is nu meer komen te liggen op rouwen in plaats van vechten. Rouwen om de teloorgang van een bloeiend zorgbedrijf, verlies van arbeid en zingeving en een mooie toekomst: het doet onnoemlijk veel zeer.

Dankzij Gods genade ben ik sterker uit dit proces gekomen dan ik ooit had kunnen denken. Het heeft me strijdlustig gemaakt als een leeuw die voor haar jongen opkomt. Bovendien heb ik meer leren waarderen wat werkelijk belangrijk is in het alledaagse leven: geluk vinden in God en een gezegende omgang met je naasten. Mijn man en kinderen, schoonkind en kleinkind zijn belangrijker geworden dan ooit. Zij zijn Gods geschenk waar ik Hem elke dag voor dank.

De geboorte van ons eerste kleinkind in januari 2014 heb ik beleefd als een hoogtepunt. Dit prachtige, toegevoegde geluk aan ons bestaan heeft me mede op de been gehouden in deze moeilijke tijd. Wat dat ventje voor me betekent, kan ik niet in woorden vatten! Wat een Gods geschenk.

Hoewel onze toekomst op het moment dat ik dit boek voltooi nog steeds erg onzeker is, voel ik me kalm en rustig. Het voelt ook een beetje alsof ik met pensioen ben. Tegelijkertijd is dat ook een vreemd gevoel, want ik heb nog helemaal niet de leeftijd om met pensioen te gaan, maar een ding weet ik zeker: God houdt van me en ik mag mijn leven hernemen door Zijn liefde en genade. Hij heeft me een concreet beeld gegeven om in gedachten te houden: Ik loop aan het strand en kijk uit over de zacht golvende zee. De zon schijnt heerlijk en verwarmt me. Het is voor mij een prachtig beeld van Gods trouw en zorg van God. Hij beloofd geen kalme reis maar wel een behouden vaart, en dat is mijn troost in leven en in sterven dat ik Gods geliefd kind ben. En niets zal mij kunnen scheiden van Zijn liefde.

Woord van dank

Dat dit boek is verschenen, is vooral mogelijk geworden doordat ik omringd ben geweest door de volgende mensen die in dit proces heel veel voor mij hebben betekend:

Mijn dochter die me aanraadt dit boek te gaan schrijven. Mijn ghostwriter die mijn steun en toeverlaat is geweest in het proces van het schrijven van ons boek. Onze advocaat die steeds geduldig op onze feedback reageerde op het schrijven van de stukken die in het proces nodig waren. Mijn gezin dank ik voor de liefde en trouw en het blijven geloven in onze eerlijkheid en integriteit. Mijn familie bij wie ik steeds terecht kon en die al die tijd hun geloof in ons niet hebben verloren. Vriendinnen bij wie ik kon uithuilen en met wie ik kon lachen. De cliënten die met ons hebben meegeleefd en achter ons zijn blijven staan. Onze administratieve medewerker die ons bleef bijgestaan met raad en daad. Mijn man, die geduldig mijn eindeloze verhalen heeft aangehoord en me raad heeft gegeven op de juiste momenten. Het hele proces van het schrijven van dit boek heeft hij van dichtbij meegemaakt, hij heeft me gesteund, heeft meegelezen en feedback gegeven. Dank ook aan mijn schoonvader voor het meedenken met de titel van mijn boek. Een knipoog aan mijn vader die sinds zeventien jaar elke dag voor me bid bij onze Hemelse vader, hij was altijd trots op me van hem heb ik geleerd om niet op te geven. Dank aan mijn moeder die me leerde dat elk mens gelijk is, het heeft me geholpen om alle mensen te benaderen op gelijk menselijk niveau welk beroep ze ook hebben.

Ten slotte maar absoluut niet op de laatste plaats dank ik mijn hemelse Vader en zijn Zoon Jezus en de Heilige Geest die ons inzicht gaven en hebben gedragen op een bovennatuurlijke manier. Hun niet aflatende liefde heeft ons vervuld met verwondering en bewondering.

Dank ook aan onze lieve medebidders van de gebedsbediening waar mijn man en ik sinds 2006 actief zijn. Al luisterend tijdens het autorijden of rustig op de bank zittend hebben, Groot Nieuws radio en Family7 me enorm bemoedigt, die elke dag weer mooie liederen en overdenkingen en andere opbouwende programma's uitzenden.

Mijn boek, Zorg en Overheid, draag ik op aan allen die zich verloren weten door onrechtvaardig desastreus ingrijpen van de Nederlandse overheden. Er is Hoop. Houd moed. Je bent wie je zelf bent en welk leven je zelf leeft. Je toekomst ligt in jouw eigen handen.

Maak een keuze op de goede weg. Laat de ander of omstandigheden je leven niet negatief bepalen.

Liefs, Priscilla de Graaf 16 November 2016

Recensies

*“Wauw wat een indrukwekkend boek. In één adem uitgelezen.
We hebben jullie proces vanaf het begin meegemaakt en ken jullie als integer en betrouwbaar. We hebben samen veel gepraat en gehuild om wat jullie is aangedaan. Ondanks dat we wisten hoe het tijdspad en de inhoud zou lopen wilde ik steeds het laatste hoofdstuk stiekem lezen om te kijken of gerechtigheid zou geschieden. Een boeiend verhaal wat ons als lezers zeker bind in jullie strijd om gerechtigheid. Ik heb jullie samen met mijn man en mijn gezin steeds opgedragen in gebed. Mooi om te lezen hoe het inderdaad een kwestie van vertrouwen wordt!”*

Best Girl Friens Forever sinds 42 jaar.

“Na het ontvangen van je boek mijn eerste reactie: goede ghostwriter. En top dat je nog overeind staat (maar dat zei ik je eerder al).”

Coach: tijdens het traject van *We keep on growing*:

1 De mistbank

14 maart 2013

Ik sta die ochtend nietsvermoedend op. Voor ik naar kantoor ga, loop ik met de hond door de harde sneeuw. De kou bijt in mijn wangen. Ik kan me niet herinneren dat de winter eerder zo vlak voor het aanbreken van de lente weigert haar biezen te pakken.

Als ik mijn jas ophang in de gang van ons kantoorpand in Ede en mijn handen warm wrijf, gaat de telefoon. Het is nog geen half negen. De kwaliteitsmedewerker meldt zich ziek: haar stem klinkt overigens heel normaal als ze vertelt dat ze echt niet kan komen werken. Ik wens haar beterschap en zoek uit wie haar kan vervangen. Toch blijft het me bezighouden, deze ziekmelding. Deze medewerker heeft zich namelijk nog nooit ziek gemeld, zelfs niet als ze erg verkouden was. Wat zou er aan de hand zijn? Wat ik nog niet weet, is dat deze medewerker zo haar eigen redenen heeft om vandaag niet aanwezig te willen zijn. Redenen die nu nog geheim zijn voor mij, totdat ik vele maanden later ontdek dat ze horen bij het complot dat tegen ons en zorgbedrijf B is gesmeed. Op dit moment ontbreekt me de tijd om er langer bij stil te staan. Ik ervaar een moment van verwondering maar moet daarna weer door. Ik moet in alle haast vervanging regelen en dat wordt lastig genoeg vandaag. Ik kan namelijk geen andere collega voor haar inzetten. Een blik in mijn agenda herinnert me eraan dat ik een afspraak heb in Apeldoorn. Na wat heen en weer bellen kan ik die verzetten, zodat ikzelf de dagtaak van de zieke collega kan overnemen.

Op het programma staat een bezoek aan een aantal cliënten. Een van hen, iemand die onder ons woonbegeleidingsprogramma valt, zegt ineens: 'O ja, de Inspectie Volksgezondheid is hier net geweest. Ze vroegen mij of ik wist dat er bij ons zomaar cliënten op straat worden gezet.'

Ze vindt het een merkwaardige vraag, omdat ze zoiets nooit had meegemaakt bij ons. Of ik ervan weet?

Nee dus. Eenmaal buiten bel ik direct mijn man Rik. Hij is inmiddels ook op de hoogte: 'Sterker nog, ze zijn ook bij de andere locaties langs gegaan.'

Ik bedenk me geen seconde en bel naar een van de locaties waar de Inspectie van Volksgezondheid (voortaan IGZ genoemd), op dat moment aanwezig is. Ik vraag aan een andere medewerker of ik de inspecteur te spreken kan krijgen.

Zij is iemand die ik op dat moment volledig vertrouw, want ik weet nog niet dat zij boos is vanwege het ontslag van een niet functionerende collega – een collega die inmiddels een kwaadaardig plan heeft uitbroed om ons 'te pakken' en daarin bevriende collega's heeft betrokken.

Het heeft kennelijk heel wat voeten in aarde om mijn verzoek ingewilligd te krijgen, maar ik blijf net zo lang aandringen, tot ik een van de inspecteurs aan de lijn krijg. Op mijn vraag waarom ze zorgbedrijf B komen bezoeken, zegt hij dat het een controlebezoek is en vraagt hij netjes om toestemming enkele medewerkers en cliënten te mogen spreken. Ik verkeer in de veronderstelling dat het om een regulier controlebezoek van IGZ gaat, wat hij ook bevestigt, dus geef ik hem uiteraard toestemming om zijn werk naar behoren te kunnen doen.

Of het toeval is of niet, maar bijzonder vind ik het wel dat ik kort geleden nog met onze boekhouder heb overlegd wanneer het een goed moment zou zijn om zelf eens IGZ uit te nodigen voor een inspectiebezoek. 'Eigenlijk wel fijn dat u er bent,' zeg ik dus tegen de mannelijke inspecteur, wanneer ze na hun bezoek aan de woningen naar onze vierde locatie komen, de dagbesteding. Het Inspectieteam bestaat uit twee vrouwen en een man 'We waren eigenlijk zelf al van plan u binnenkort uit te nodigen, omdat we inmiddels toe zijn aan een onafhankelijk oordeel over hoe het er met zorgbedrijf B voor staat en op welke punten we nog beter kunnen scoren. U als IGZ bezoekt immers alle zorginstellingen in de loop van de tijd? En wij willen met zorgbedrijf B topkwaliteitszorg bieden aan onze cliënten en...' Mijn stem hapert even, want die inspecteur kijkt me zo glazig aan. Enigszins koeltjes reageert hij met: 'Oh ja?' Maar ik negeer mijn wat vervelende gevoel bij zijn reactie, omdat ik die niet kan plaatsen en vervolg het gesprek.

Een van de inspecteurs geeft aan ook de cliënten te willen spreken die deelnemen aan de dagbesteding op onze vierde locatie. Rik en ik respecteren zijn verzoek en wachten buiten tot ze klaar zijn met hun ronde. We voelen ons ook wel een beetje gespannen van opwinding. Zijn ze tevreden met het resultaat van hun inspectie?

Nadat ze de gesprekken hebben beëindigd met medewerkers en cliënten, willen ze ons als directie nog spreken. Met z'n drieën nemen ze plaats tegenover ons. Het geeft ons een beetje het gevoel alsof we voor een tribunaal zitten bij de rechtbank. Nogmaals vragen we naar de reden van hun bezoek. Nu er geen medewerkers en cliënten bij zijn, krijgen we te horen dat er feitelijk drie redenen zijn: de eerste is omdat zorgbedrijf B een nieuwe toetreders is in de zorg, de twee andere redenen zijn een vermoeden van Pgb-fraude en onverantwoorde zorg. Dat daar later nog een onderzoek op zorgfraude op volgt, weten we op dat moment niet. Natuurlijk schrikken we ons rot. Beschuldigd worden van Pgb-fraude en onverantwoorde zorg is bepaald geen kleinigheid.

Het inspectieteam wil niet zeggen wie ons heeft aangemeld. Maar kunnen ze dan misschien wel voorbeelden geven, vragen we. De vrouwelijke inspecteur noemt na enige aarzeling twee voorbeelden: het gaat om een cliënt van ons wiens voogd geen woningurgentie voor elkaar kreeg bij de gemeente en daarom maar de schuld daarvan op ons heeft afgeschoven. En verder is er een melding over een cliënt die mij mishandeld heeft. Ze zijn allebei overigens met hun kinderen in gezinsbegeleiding bij en grote reguliere jeugdzorginstelling in de gemeente E. Wie het ook is geweest: deze persoon heeft kennelijk een andere visie op hun welzijn gehad dan wij.

We praten met de IGZ-delegatie tot in de late namiddag, waarbij ze ons aan een spervuur van vragen onderwerpen. Het lijkt wel een kruisverhoor, nota bene. Ze willen alles weten over onze bedrijfsvoering, maar we mogen niets ophalen uit ons kantoor waar de administratie zich bevindt, om hun vragen met concrete bewijzen te staven. Ze willen de cliëntendossiers bekijken en daarnaast stellen ze kritische vragen over de begeleidingsuren en hoe we die vorm hebben gegeven. Achteraf hebben we allebei het gevoel dat ze naar informatie op zoek waren die ze bevestigd wilden zien.

Wat me het meest stoort is de nogal suggestief aandoende opmerking van de heer G. wanneer hij me maar eindeloos vragen blijft stellen over de Pgb's. 'U bent wel zenuwachtig, mevrouw!', merkt G. op. Ik haal mijn schouders op. Ik ben helemaal niet zenuwachtig over de Pgb's, waarvoor zou ik? Maar er is wel een melding gedaan bij IGZ, zo begrijpen we, en daarom zijn ze hier op bezoek. 'Een bezoek als dit hebben we nog nooit bij de hand hebben gehad,'

Ik vraag hen om inzicht in de vragenlijst op basis waarvan ze vragen hebben gesteld aan onze cliënten en medewerkers en waaraan ze ons gaan onderwerpen. Een van de vrouwen wil mij daar wel een kopie van overhandigen, maar de mannelijke inspecteur (met een moeilijke, buitenlandse achternaam beginnend met 'g'), staat dat niet toe. Kennelijk heeft hij de leiding, is onze indruk. Mijn man vraagt uiteindelijk nog of er ook gekeken wordt naar positieve punten, waarop de inspecteur antwoordt: 'Wij komen alleen maar kijken wat er fout gaat.' Tot besluit krijgen we te horen dat ze over twee weken hun bevindingen schriftelijk zullen terugkoppelen. Ze beloven een verslag te sturen.

Wanneer ze om 17.45 uur vertrekken, zijn we erg moe. We voelen ons uitgeput. De Inspectie was wat ons betreft welkom, maar het was wel erg onverwacht en naar ons gevoel ook een beetje intimiderend achteraf bezien. We proberen uit het gesprek van IGZ te reconstrueren wie ons heeft aangeklaagd, maar we komen niet verder dan een vaag vermoeden, want we weten niet hoe het zit en wat er is gecommuniceerd.

Er zit dus niets anders op dan af te wachten wat hun bezoek heeft opgeleverd.

Pas vele maanden later zullen we kennismaken met de beerput van leugens en suggestieve beeldvorming die tot dit inspectiebezoek heeft geleid. Het verslag van hun bezoek in maart 2013 krijgen we pas te lezen eind dit jaar bij de aanvraag via de Wet Openbaarheid Bestuur = WOB, waarin we onder meer een verslag aantreffen van dit bezoek. Daarin vermeldt inspecteur G. nota bene dat hij tijdens het gesprek suggereert dat ik zenuwachtig wordt, wanneer hij vragen stelt over de Pgb's. Wat een valse man, dat hij een dergelijk verslag belast met wat hij denkt in plaats van dat hij met feiten komt. Deze inspecteur heeft zijn opmerking over mijn zenuwachtigheid uitlokkend en suggestief bedoeld en lezen we dat hij constateerde dat ik zenuwachtig werd toen hij vragen stelde over Pgb. Nota bene: In zijn verslaglegging heeft hij zogenaamde feiten vermengd met zijn eigen interpretatie.

Enkele weken later valt er een brief van IGZ in de bus met een lijst waarin de papieren zijn opgesomd die we aan de Inspectie moeten overleggen via de mail: documenten en persoonlijke cliëntgegevens. Voor 30 april 2013 moeten we zaken aanleveren als regeling klachtencommissie, privacy beleid, uitsluitcriteria en alle cliëntgegevens die ze willen inzien. Kortom: alles wat nodig is om kwaliteitszorg te leveren en te verantwoorden. Het ziet er meer dan keurig uit. Dat bevestigen de ISO- en de NEN-onderzoekers ook.

Het stelt ons wel teleur dat bij deze brief van IGZ niet het beloofde verslag is gevoegd. Dat hadden ze toch beloofd? Het is niet fijn om zo lang in spanning te moeten zitten. Maar we kennen de procedure